

Élettörténet

Sosem voltam a legjobb abban, hogy kiöntsem a lelkem, de most mégis megpróbálom. Noha a baráti társaságomban gyakran „lelkizünk” – a mi szavunkkal élve –, megosztani magadról valamit, a legbensőbb gondolataidat nem megy egykönnyen. Legalábbis nekem. A kimondott szavakkal mindig is küszködtem, ezért lett az írás számomra az a hely, ahova elmenekülhetek, és ahol kiírhatom magamból mindazt, amiről beszélni nem merek. Sok ilyen dolog van, és bár gyakran attól félek, megbánom, ha egyszer egy hasonló jellegű művet kiadok a kezeim közül, igyekszem számúzni a gondolatot, és emlékeztetni magam arra, mekkora terápiás értéke van számomra az írásnak. Mert segít megszabadulni attól, ami a szívemet nyomja. Van, amikor csak ez számít.

Szeretnék erre a pályázatra egy olyan művet benyújtani, ami tényleg rólam szól. Nem arról, kinek szeretnék látszani, és nem arról, ami nem én vagyok. Lehet, hogy később majd meg fogom bánni az őszinteségemet, de jelen pillanatban szükségem van rá. Szükségem van arra, hogy kiírjak magamból minden olyat, amiről soha senkinek nem merek beszélni, amire sosem találok a szavakat, amiről úgy gondolom, senkit sem érdekelne. Tudom, hogy ez nem így van. Legalábbis nagyon remélem. Ahogyan azt is, hogy bárki is olvassa majd el a pályázati munkámat, nem fogja megbánni, hogy időt szánt rá. Előre is köszönöm szépen.

Felvidéki magyarként az embernek olyan dolgokkal kell szembenéznie az évek során, amelyekre más talán sosem gondolna. Szerencsésnek mondhatom magam, ugyanis egy olyan kisvárosban élek, ahol viszonylag sok magyar van, ennek ellenére nagyon erősen élnek bennem azok az emlékek, amikor nyelvbeli hiányosságaim miatt stresszeltem és szorongtam. Gyakori kérdés a mai napig a szüleim felé, ha el kell mennem elintézni valamit: „Tudnak ott magyarul?” A félelem, hogy nem értenek meg, hogy nem tudom magam kifejezni, hogy megszégyenülök... mind-mind olyan érzélem, ami már kiskorom óta velem van, és mivel a mai napig nem vagyok magabiztos szlováknyelv-használó, még egy jó darabig velem lesz. Ezért számomra Magyarországon lenni egy teljesen más érzés. Megmagyarázni képtelen vagyok, de már egészen kiskoromtól kezdve, amint átléptük a határt, valamiféle nyugalom öntött el. A tudat, hogy bárhova megyek, megértenek, elképesztő hatással lehet az emberre, ha úgy nő fel, hogy állandó aggodalma pont ebből a dologból ered. Lehet, mások számára úgy tűnhet, túldramatizálom a helyzetet, de a lehető legőszintébben írom ezeket a sorokat. Ez számomra egy olyan téma, amiről sosem ejtek szót, egyrészt, mert szégyellem, másrészt pedig, mert tudom, nem kapnék rá pozitív visszajelzéseket. Az én koromban már nem kellene, hogy ilyesmi problémát jelentsen.

Úgy gondolom, külhoni magyarként sokkal inkább megbecsülünk mindent, ami az anyanyelvünkön elérhető. Magyar iskola a faluban, városban... hát még a középiskola, netalántán egyetem! Magyar nyelvű színház, koncert, előadás, kultúrműsor – csupa olyan dolog, amire az ember akkor is ellátogat, ha nem feltétlenül érdeklődik a téma. Azért megyünk el rá, mert magyarul van. Öröm számomra, ha a boltban magyarul köszön rám az eladó, vagy ha a buszsofőrrel tudom, hogy az anyanyelvemen is szólhatok hozzá. A limitált számú magyar könyv a könyvtárakban és könyvesboltokban még hálásabbá tesz az olvasnivalóért. Apróságok ezek, olyasmik, amiket más akár természetesnek vesz – vagy csak szimplán nem

foglalkozik velük –, számomra mégis meghatározó pillanatok. Megtanítanak arra, hogy legyünk hálásak mindazért, amit az élettől kapunk, és ami körülvesz bennünket.

Kisiskolásként egyszer olvastam egy könyvet, ami tudat alatt nagyon nagy hatást gyakorolt rám. Az volt a címe: *Az élet játéka*. Egy életvidám kislányról szólt, aki komor nagyanyjánál töltötte a mindennapjait. A kislánynak, Pollyannának volt egy játéka, amit ő talált ki. Nagyon egyszerű az egész: mindennap kell keresnie valami jót, aminek örülhet. Néhány hónappal ezelőtt eszembe jutott a jó pár éve olvasott könyv és a mondanivalója. Annyira fiatal voltam még, amikor a kezembe került, hogy nem is igazán figyeltem a lényegére, pedig – szerintem – nagyon fontos üzenetet közvetít. Nosztalgikus érzés fog el, valahányszor csak az eszembe jut a történet, és alig várom, hogy ismét fellapozzam a könyvet. Úgy gondolom, mentálisan sokat lehet belőle tanulni.

A könyvek iránti szeretet kiskorom óta jellemmez. Anyukám rengeteget olvasott nekem, idővel pedig már én magam nyúltam a számomra oly kedves történetek után. Tizennyolc éves vagyok, és a mai napig szeretek olvasni. Bár már nincs annyi időm, mint amennyit szeretnék, hogy legyen, elmerülni a lapok közt továbbra is a kedvenc hobbijaim közé tartozik. Gyerekkorom óta szívesen járok a kisvárosi könyvtárba, ha Magyarországon vagyok, biztosan útba ejtek egy Librit, gyakran böngészek online... a könyvek iránti szeretetem erősen él, és nagyon remélem, hogy még jó sokáig velem marad.

Az olvasás mellett pedig lassan megjelent az írás is. Hét-nyolc évesen a kitalált barátaimnak írtam „leveleket” a számítógépen (igazából csak Word dokumentumba), idővel pedig ezeket felváltották a mesék és rövid történetek állatokról és kalandokról. Később jöttek a komolyabb témájú novellák, majd esszék és pályázati munkák. Újságcikkek, regényötletek, regények. És versek. Mint azt már említettem, az írás számomra egy olyan elfoglaltság, ami több mint hobbi. Olyan formája a kikapcsolódásnak, amivel saját lelkemen tudok könnyíteni, miközben alkothatok valamit, ami csak az enyém. Az enyém, mert minden leírt betűvel hozzám tartozik, és az enyém, mert engem tartalmaz: az ötletfoszlányokat a fejből, a könnyeket a szememből és az érzelmeket a szívemből. Beleírom magam a munkáimba, és így vagy úgy minden írásomban benne van egy kis én. Ez adja meg a kötődést a művel, ami miatt olyan nehéz néha kiszakadnom egy elképzelt, saját magam által kreált világból. Az írás már hosszú évek óta az életem része, és örülök, hogy rátaláltam. Sokat segített és segít a mai napig.

Nem jártam óvodába, ugyanis anyukám anyaságin volt a tőlem két évvel fiatalabb húgommal, így aztán otthon maradtam én is. És mivel nem voltak ovis éveim, a szocializálódást úgy igazából általános iskolában kezdtem el. Próbálkoztam barátokat szerezni, megszerettetni magam a többiekkel, beilleszkedni... de valamiért sosem sikerült teljesen. És ez a mai napig így van. Nem arról van szó, hogy ne lennének barátaim, mert vannak – és nagyon hálás is vagyok értük –, hanem arról, mennyire gyakran éreztem magam kívülállónak. Nagyobb társaságban, de akár szűk baráti körben is előjön ez az érzés. Konkrét példát is fel tudok erre hozni, ugyanis nemrégiben egy irodalmi táborban vettem részt, Sárváron. Nagyon aranyos lányokkal találkoztam – néhányukat már tavalyról ismertem –, mégis voltak olyan pillanatok, amikor szinte a sírás határán álltam. A tömegben mindenkinek megvolt a maga csoportja, a beszélgetőtársa, én pedig egyedül álldogáltam, és igyekeztem

nem foglalkozni azzal, mennyire szerencsétlennek érzem magam. Teljesen jogos lenne a kérdés, miszerint miért nem mentem oda másokhoz, miért nem kapcsolódtam be egy beszélgetésbe? Erre pedig egyszerű a válaszom: mert képtelen vagyok rá. Introvertált személyiségűként, rettentően visszahúzódó és zárkózott jellemként sokat küzdök a társas kapcsolatokkal, és van, ami a mai napig problémát jelent. Az ilyen esetek például. Így aztán elővettem a telefonom, és válaszoltam néhány osztálytársamnak. Közben pedig igyekeztem figyelmen kívül hagyni a gyomromat szorongató rossz érzést. Nagyjából sikerült.

A következő téma, amit meg szeretnék említeni, számomra rettentően érzékeny pont, de évek óta velem van, és így mindenképpen befolyásol, ezért is tartom fontosnak beszélni róla. Az evésről lenne szó. Pontosabban a testsúlyról. Ahhoz, hogy minél jobban fel tudjam vázolni a helyzetet, néhány háttérinformáció megosztására is szükség van. Anyai nagyapám etiópiai származású, így anyukámról elmondható, hogy félig afrikai vér csörgedezik az ereiben. Az afrikai nők alacsony testalkatát és vékony csontozatát örökölte – meg természetesen a göndör haját, és ezt valamennyire én is megkaptam utána. Régebben gyakran emlegette, hogy nem volt negyven kiló sem, amikor férjhez ment. Igazából nem tudom, mi volt a célja ezzel a kijelentéssel, és szerintem nem is gondolja, milyen – negatív – hatása lett rám nézve ennek a könnyelmű kijelentésnek. Emlékszem, negyedikes-ötödikes kisiskolásként mindig kissé félve álltam rá a mérlegre. Anyukám szokása volt, hogy születésnapunkkor meg a félévben megmért minket – magasság, testsúly –, így ezek az adatok szűk családi körben gyakran felmerültek. Mint már említettem, tíz-tizenegy éves lehettem, amikor elértem a „rettegett” súlyt. Sosem felejttem el apukám kijelentését, miszerint már férjhez mehetnék. Szörnyen éreztem magam.

Még egy dolgot megemlítenék, és aztán már hagynám is a témát, mert a végén elsírom magam, és azt tényleg nem akarom. Egyszer készülődtem barátnőimmal cukrászdába, hogy egy finom kávé és süti mellett megbeszéljük, kivel mi történt az elmúlt hetekben (sajnos csak ritkábban látjuk egymást). Apukám pedig „viccesen” – vagy hát ki tudja – megkérdezte, hogy írogatni is fogunk-e, vagy csak hízni (barátnőim is írnak, és néha összeülünk együtt alkotni). Nagyon igyekeztem elfelejteni a szavait, de nem sikerült. Az egész délutánomra rányomta a bélyegét ez a mondat. Sajnos vannak olyan dolgok, amelyeket az ember legszívesebben kitörölné az agyából, a szavak mintha mégis szívósan belekapaszkodnának, és nem eresztenék őt. Ezt éreztem én is.

Próbálok elhinni, hogy ezeket a dolgokat ki kell magamból adnom, mert talán segítene, de leírva – és visszaolvasva – valahogyan szánalmasnak hat. Maga a reakcióm meg a tény, hogy hagyom, hogy néhány rosszindulatú megjegyzés ekkora hatással legyen rám. Lényegtelen, hogy jó pár évvel ezelőttről vagy néhány hónap távlatából származnak.

Az önképem és önbizalmam az imént leírtak fényében nem igazán van a topon. Igyekszem tudatosan dolgozni ezen, de vannak nehezebb napok, időszakok, amikor mentálisan nagyon a mélybe zuhanok. Szerintem ezzel mindenki találkozik az élete során, így aztán én is. Előfordul, hogy gyakrabban rám tör a sírás, vagy hogy a szokásosnál is érzékenyebb vagyok – bár ez a tulajdonság alapvetően jellemző, és néha igencsak megszabadulnék tőle.

Szeretnék könnyedebb vizekre evezni, és egy üdőbb témát felhozni. Úgy gondolom, meglehetősen árnyalt személyiség vagyok, és szeretném, ha az írásomon keresztül ezt valahogyan sikerülne visszaadnom. És mivel már beszéltem a küzdelmeimről és a számomra nehezebb témákról, ideje valami vidámabbról is beszámolni. Valami olyanról, ami a mindennapjaim, az életem szerves része, és amiért nagyon hálás vagyok, hogy így van. A hitemről lenne szó. Vallásos családba születtem és nőttem fel, így a vasárnapi templomba járások és az esti imák számomra teljesen megszokottak. Viszont ennyiben ki is merült a hitem. Később aztán, idősebb fejjel tudatosan kezdtem el dolgozni az Istennel való kapcsolatomon. Számomra erről szól a vallás. Az isteni jelenlét pedig rengeteget segít a hétköznapokban. Megnyugtat a tudat, hogy velem van, és nem fordul el tőlem. Nem tudnám nélküle elképzelni az életem.

Nem igazán vagyok sportos beállítottságú, noha jó tíz évig néptáncoltam. Még ötévesen kezdtem az unokatestvéremmel – egyben egyik legjobb barátnőmmel – együtt. Mivelhogy nem jártam óvodába (ahogyan azt már említettem), ez volt az első lépése a másokkal való szocializálódásomnak. Nagyon szerettem táncra járni. Tetszettek a próbák, a dalok, amiket tanultunk, a különböző népi játékok, amikkel megismertettek bennünket, még a fellépéseket és az órákig tartó összpontosításokat sem bántam. Minél idősebbek lettünk, annál idősebb csoportba kerültünk, és így természetesen új tanárokat is kaptunk. Emlékszem, ötödikesként kerültem át a „nagyokhoz”, amit már nagyon vártam. A fellépéseken mindig csodálattal néztem őket, tetszettek a koreográfiáik, ahogyan a színpadon mozogtak. Én is hozzájuk akartam tartozni, és mikor ez végre megtörtént, nagyon örültem neki. Viszont nem lett minden olyan, mint amire számítottam. „Újként” – legalábbis így nyilatkoztak rólunk, és ezt éreztették velünk – azért volt valamiféle megkülönböztetés az irányunkban. Nem táncolhattunk az első sorokban, mindig hátra állítottak minket, és nem kaptunk „jó” párt, vagyis olyan fiút, akit jó táncosnak tartottak. Bármennyire igyekeztünk, gyakoroltunk, nem számított. És ez a kivételezés nemcsak az első heteket, netalántán hónapokat jellemezte, hanem éveken át tartott. Ráadásul a többiek felől is hasonló érzeteket éreztem. Nem szóltak hozzánk, nem nyitottak felénk, és ez, hogy őszinte legyek, rosszul esett. Teltek-múltak az évek, lassacskán odaveszett a tánc öröme, és egyszer csak azt vettem észre, hogy szorongva járok a próbákra. Volt egy mentálisan nehéz időszakom, amire a tánc okozta stressz csak rátett egy újabb lapáttal. Az általános iskola utolsó évében otthagytam. Sokat gondolkodtam rajta, hogy tényleg ez legyen-e, hogy futamodjak-e meg az első nehézség láttán, de a mentális egészségem közbeszólt. Beszéltem a tanárommal, és véget vettem a néptáncos éveimnek.

Hazudnék, ha azt állítanám, nem bánom a döntésemet. Ahogyan akkor is, ha azt mondanám, nem fordult meg már a fejemben, hogy visszamegyek. De hiába hiányzik a tánc, erősen él bennem az, hogyan éreztem magam a próbákon, és ez visszazökkent a valóságba. Persze ha van rá lehetőségem, néptáncolok. Mert magát a néptáncot a mai napig szeretem. Nemrég voltam egyik barátnőm szülinapi buliján, ahol bekapcsoltuk az *Ördög útját*, mert azt a legtöbben ismerik. Nagyon jó hangulat kerekedett, és mindannyiunkat feltöltött energiával a pár perces intenzív táncolás.

A gimnáziumban, ahova járok, minden év januárjában diákbált szervez – megünnepelni egy félév elteltét. A bálon DJ van, aki mindig kedveskedik nekünk egy rövid néptáncos blokkal. Többen

is vannak, akik néptáncoltak – vagy még mindig néptáncolnak –, így viszonylag népszerű a diákok körében ez a néhány perces válogatás. Én legalábbis mindig nagyon örülök neki. A dalok visszahozzák a múlt emlékeit és mindazt a boldogságot, ami a néptáncolásakor szabadul fel bennem. Hálás vagyok ezekért a pillanatokért.

Tizennyolc éves vagyok, és jövőre érettségizem, amit kimondani is ijesztő, mert olyan, mintha csak most kezdtem volna a gimit. És ahogyan közeledik a középiskola vége, úgy jönnek elő egyre gyakrabban a kérdések a jövőmet illetően. Hova tovább? Mit szeretnél tanulni? Milyen egyetemeken gondolkodtál? Családtagok, rokonok előszeretettel érdeklődnek a továbbtanulási terveim felől, és azt gondolná az ember, egy idő után megszokja ezt, számomra valamiért mégis kellemetlen tud lenni. Egyrészt azért, mert nem tudok még száz százalékos választ adni, másrészt pedig, mert, az igazat megvallva, félek attól, ami a középiskola befejezése után vár rám. Magától az egyetemtől. A tanárain gyakran ijesztgetnek a jövőbeli tanulnivaló mennyiségével vagy éppen a vizsgák említésével, és ezen dolgok említése nem hat kifejezetten pozitívan a gondolataimra.

Több dolog is érdekel, már ami a továbbtanulást illeti: az írás, a magyar és az angol nyelv, a fordítás. Nem tudom, hova fog sodorni az élet, és melyik mellett döntök majd. Egy dolog fontos csupán a számomra. Hogy szeressem majd, amit csinállok. Bármi legyen is az. Szeretnék egy boldog felnőttkort, olyan munkát, amit élvezek, szeretnék szeretni és szeretve lenni. Így képelem el a számomra ideális életet, és imádkozom érte, hogy ez megvalósulhasson.

Okos szüleim vannak, akiktől jó géneket örököltem, ugyanis sosem voltak nehézségeim az iskolában. Jó jegyeket szereztem, viszonylag gyorsan tanultam, sokáig szerettem is a sulit (ma ez már annyira nem mondható el rólam). Maximalista személyiség vagyok, és ez a tulajdonság nem feltétlenül egy pozitív dolog. Megkövetelem önmagamtól a tökéletességet, és néha nehezemre esik elfogadni a hibáimat – legyen az egy dolgozatban vagy bárhol máshol az életben. Igyekszem dolgozni ezen, és kíméletesebb lenni önmagammal.

Az iskolámban működik egy program, amely keretén belül a gimis diákok mentorálhatják, korrepetálhatják az általános iskola tanulóit. Szerencsésnek mondhatom magam, mert – mint azt már említettem – sosem okozott gondot a tanulás, így aztán én is jelentkeztem a programba. Idén már második éve vagyok a részese. Önkéntes alapon működik, emiatt pedig volt már, hogy kérdőre vontak az osztálytársaim, miért csinálom, ha nem kapok érte semmit. Azért, mert ez nem rólam szól. Hanem azokról a diákokról, akiknek nehézséget okoz egy tantárgy, és nem félnek segítséget kérni. Nekem pedig megvan a képességem és az időm, hogy segíteni tudjak – így hát ezt teszem. Ez nem rólam és az én igényeimről szól, hanem arról a kisdiaákról, aki jó jegyet szeretne kapni, mint a társai. Mert ő is megérdemli, ugyanúgy, mint mindenki más. És ha én segíteni tudom őt ebben, akkor segítek. Számomra erről szól az önkéntesség.

Továbbfűzve ezt a témát, szeretnék még egy dolgot megemlíteni. Az egyik diáklány apukája egy polgári társulás tagja, akik nemrégiben kiutaztak Afrikába, Tanzániába. Az ottani iskolákat látogatták meg, ajándékokat vittek a gyerekeknek, és igyekeztek segítségére lenni a

helyieknek. Ez a diáklány is velük tartott, utána pedig elmesélte élményeit, tapasztalatait, sőt képeket és egy rövid videót is mutatott. Nagyon megérintettek a látottak, hallottak, és még inkább felerősödött bennem az érzés, hogy én is szeretném ezt csinálni. Már egy ideje kavarg bennem a gondolat, mennyire jó lenne, ha egyszer eljuthatnék Afrikába önkénteskedni, és a beszámoló ezt még bizonyosabbá tette bennem. A diáklány megemlítette, hogy létezik egy program a polgári társuláson belül, ahol afrikai gyerekeket lehet „örökbe fogadni”. Ez azt jelenti, hogy havonta egy bizonyos összeggel támogatod az illetőt. Amióta hallottam erről a lehetőségről, azóta egyre csak ez jár a fejemben. Ezzel egy kicsit valóra válthatom az álmom – hiszen tudnék segíteni a gyerekeknek –, és megoldhatóbb, mint Afrikába utazni. Sajnos diákként anyagilag nem tudom jelenleg megengedni magamnak, de nagyon remélem, hamarosan, esetleg az egyetemi évek alatt lesz majd rá lehetőségem.

Fontosnak tartottam ezt is megemlíteni a továbbtanulás mellett, mivel a terveim között szerepel. Ugyanolyan gyerekről van szó, mint én, olyanokról, akiknek álmaik és vágyaik vannak, viszont a lehetőségeik nem ugyanazok, mint nekem vagy a korombelieknek. Így vagy úgy, de segíteni szeretnék rajtuk. Őmiattuk és nem magam miatt.

A pályázat témái közt szerepel egy olyan pont, ami azt kéri, hogy fejtsem ki, milyen világot képzelek el 2035-re, és magamat hol látom benne. Nagyon gyorsan fejlődik a világ, az emberek pedig egyre több pénzt halmoznak fel, míg mások alig tudják átvészelni a napokat. Remélem, nem lesz háború a láthatáron, mert ez az egyik nagy félelmem. Ahogyan azt is, hogy jobban fogunk vigyázni a környezetünkre és a természetre, mert csak ez a bolygónk van, erről kell a lehető legjobban gondoskodnunk.

Ami engem illet, 2035-ben én huszonnyolc éves leszek, ami jelenleg elképzelhetetlennek tűnik. Remélem, addigra meglesz már az egyetemi diplomám és egy olyan munkám, amit szívesen csinállok. Ahogyan abban is reménykedem, hogy már férjnél leszek, és esetleg lesz kisbabánk. (Nagyon szeretem a gyerekeket, így számomra a család gondolata mindig is evidens volt.) Szeretnék egy szép otthonban élni, és ami a legfontosabb: boldog szeretnék lenni.

Egyszer egy közösségi médiás oldalon olvastam néhány sort, ami nagyon megérintett. Valami ilyesmi volt: „Mielőtt megszületté volna, Isten a mennyben megmutatta neked az életed, és te rábólintottál. Láthattál valamit, amitől úgy gondoltad, érdemes ezt választanod.” Sokat gondolok erre a pár mondatra, mert számomra van benne igazság. Legalábbis szeretném ezt hinni. A mennyben láttam valamit, amit érdemesnek tartottam annyira, hogy ezt az életet válasszam. Az a célom, hogy idővel megtaláljam azt, és ennek fényében éljek majd.